

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 24 juli 2018 met nummer RvVb/A/1718/1135
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0402/A01

Verzoekende partijen	<p>1. de vereniging van mede-eigenaars RESIDENTIE TWENTY-ONE SECTIE III</p> <p>2. de heer Luc COLLIN</p> <p>vertegenwoordigd door advocaten Antoon LUST en Gilles DEWULF met woonplaatskeuze op het kantoor te 8310 Brugge, Baron Ruzettelaan 27</p>
Verwerende partij	<p>DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR van het departement RUIMTE VLAANDEREN, afdeling West-Vlaanderen</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Yves FRANCOIS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8790 Waregem, Eertbruggestraat 10</p>
Tussenkommende partij	<p>NEW LINE NETWORKS LLC</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Marc MARTENS met woonplaatskeuze op het kantoor te 1050 Brussel, Louisalaan 235 bus 1</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 8 februari 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 21 december 2016.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van twee schotelantennes op een bestaand gebouw waarop reeds antennes voor mobiele telecommunicatie geplaatst zijn, op een perceel gelegen te 8670 Koksijde, Europaplein (Odk) 28, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie G, nummer 1.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 2 mei 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad verleent de tussenkomende partij met een beschikking van 15 mei 2017 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 5 juni 2018.

Advocaat Deborah SMETS *loco* advocaten Antoon LUST en Gilles DEWULF voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Yves FRANCOIS voert het woord voor de verwerende partij.

De tussenkomende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 23 augustus 2016 bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van twee schotelantennes op een bestaand gebouw waarop reeds antennes voor mobiele telecommunicatie geplaatst zijn”* op een perceel gelegen te 8670 Koksijde, Europaplein (Odk) 28.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Veurne-Westkust’, vastgesteld met koninklijk besluit van 6 december 1976 in woongebied.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het college van burgemeester en schepenen brengt gedurende de adviestermijn geen advies uit.

De verwerende partij verleent op 21 december 2016 de stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“
...

BESCHRIJVING VAN DE OMGEVING EN DE AANVRAAG

Benchmark Telecom bvba vraagt een stedenbouwkundige vergunning aan voor het plaatsen van 2 schotelantennes 0 370 cm in de noordoosthoek van het dak van Residentie Twenty-One in Oostduinkerke, één van de markantste hoogbouwblokken aan onze kust.

Deze antennes zullen vermoedelijk dienen om beursgegevens te streamen tussen Londen en Frankfurt (niet vermeld in de aanvraag).

(...)

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

(...)

Deze beoordeling - als uitvoering van art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen - houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1. van de codex:

- *functionele inpasbaarheid*
Op het dak staan reeds een aantal antennes voor telecommunicatie. Het project staat los van de functies in de omgeving maar zal er ook geen negatieve impact op hebben.
- *mobiliteitsimpact*
Geen impact.
- *schaal*
Door de grote impact van de Residentie Twenty-One kan gesteld worden dat er zeker geen schaalbreuk zal ontstaan door het plaatsen van deze schotelantennes.
- *ruimtegebruik en bouwdichtheid*
Doordat de schotelantennes op het dak van een bestaand gebouw geplaatst worden is er geen bijkomend ruimtegebruik.
- *visueel-vormelijke elementen*
De as van de schotelantennes wordt voorzien op een hoogte van 59,20m boven het maaiveldniveau.
Door de grote hoogte van het gebouw zullen de antennes pas op ruime afstand zichtbaar zijn. Vanaf die afstand zal hun visuele impact ook beperkt zijn. Dit blijkt ook uit de in het aanvraagdossier opgenomen fotomontages.
- *cultuurhistorische aspecten*
Er is geen impact op archeologie en het gebouw heeft geen specifieke erfgoedwaarde zodat kan gesteld worden dat er geen impact is op. cultuurhistorische aspecten.
- *het bodemreliëf*
Er is geen impact.
- *hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen*
De toegepaste microwave-technologie bestaat uit niet-ioniserende radiogolven in een lage energieconcentratie. Er bevinden zich geen warmtegevoelige objecten of bewoning binnen de compacte stralenbundel. Vooraleer tot realisatie kan overgegaan worden dient nog een LNE-conformiteitsattest bekomen te worden dat garant staat dat er geen wezenlijke .gezondheidsimpact kan zijn.

ALGEMENE CONCLUSIE

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen met betrekking tot de tijdigheid.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de eerste verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

Inzake haar belang verduidelijkt de eerste verzoekende partij dat sectie III van de residentie 'Twenty-One' de middelste is van de vijf aaneengesloten blokken en zeer dicht bij sectie I staat, waarop de aangevraagde antennes worden voorzien. Ze meent dat het uitzicht op de residentie zeer negatief beïnvloed wordt door de uitzonderlijk hoge opbouw van twee bijkomende schotelantennes op een hoogte van 60 meter en met diameter van 3,70 meter. Het onesthetisch uitzicht zou leiden tot een minwaarde van het uitzonderlijk gebouw. Verder zou de ruilwaarde van het gebouw beïnvloed worden doordat er geen absolute wetenschappelijke zekerheid bestaat over de schadelijke gevolgen op de gezondheid van de mens. Tot slot wijst de verzoekende partij op het veiligheidsaspect, waarbij ze stelt dat de antennes gelet op hun omvang en de hoogte waarop ze zijn opgesteld op een gebouw onmiddellijk gelegen aan de zeelijn, aan een enorme windkracht zullen zijn blootgesteld. Uit de gegevens van het dossier zou niet blijken dat hiertegen afdoende maatregelen zijn genomen. Volgens de verzoekende partij zou er dan ook een ernstig risico bestaan op beschadiging van het dak van sectie III en op menselijke schade voor mede-eigenaars die zich op het dak of in de onmiddellijke omgeving van het gebouw bevinden.

Ze besluit dat ze als vereniging van mede-eigenaars (hierna VME) belang heeft op grond van artikel 4.8.11, §1, 3° VCRO aangezien de mede-eigendom rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden van de bestreden beslissing.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de eerste verzoekende partij. Ze stelt dat een rechtspersoon geen gezondheidsrisico kan lopen, noch schade aan uitzicht of andere subjectieve nadelen kan ondervinden. De VME is volgens de verwerende partij enkel gerechtigd op te komen voor de belangen van de gemene delen, maar deze gemene delen ondervinden geen nadeel van de twee schotelantennes. Daarnaast zou de waarde van de gemene delen onbelangrijk zijn gezien de VME als rechtspersoon hierover niet kan beschikken. Evenmin meent de verwerende partij dat de VME zich kan manifesteren als behoeeder van de individuele belangen van diverse eigenaars, zoals hun gezondheid.

De verwerende partij wijst er ook op dat er zich reeds schotelantennes van gelijkaardige omvang en een telecommast van grotere hoogte op het gebouw bevinden. Ze meent dat het vermeende uitzicht reeds is aangetast en dat het opgeworpen nadeel niet ernstig is.

Tot slot wijst de verwerende partij erop dat de vrees voor schade ingeval van breuk van de constructies niet aannemelijk worden gemaakt. Dergelijke schade zou bovendien geen verband houden met de goede ruimtelijke ordening, maar het behoort eerder tot de verantwoordelijkheid van de architect en bouwheer om schade aan derden te vermijden en eventueel te vergoeden. Ze meent dat dit opgeworpen nadeel dan ook een louter burgerlijk nadeel betreft.

3.

Ook de tussenkomende partij betwist het belang in hoofde van de eerste verzoekende partij.

Ze argumenteert dat de gemene delen geen nadeel ondervinden van de twee schotelantennes, minstens wordt dit niet aangetoond. Het dak zou bovendien niet opengesteld worden voor mede-eigenaars of het publiek. Verder meent ook de tussenkomende partij dat de VME als rechtspersoon geen gezondheidsrisico kan lopen, noch dat ze zich kan manifesteren als behoeeder van de gezondheid van de eigenaars.

Tot slot zouden de vermeende nadelen onvoldoende duidelijk omschreven en hypothetisch van aard zijn. Bovendien zouden deze persoonlijk en rechtstreeks toe te wijzen zijn aan de bewoners en eigenaars van de VME en zou de eerste verzoekende partij onvoldoende concreet de aard en omvang van de hinder omschrijven die ze collectief als VME ondervindt. De tussenkomende partij wijst er in dit verband op dat er zich reeds gsm-masten en schotelantennes op het dak van het betrokken gebouw bevinden.

4.

In haar wederantwoordnota verwijst de eerste verzoekende partij naar het aspect van het veiligheidsrisico. Ze meent dat het niet onredelijk is te stellen dat de grote constructies bij stormweer kunnen loskomen en schade toebrengen aan haar gebouw. Ze wijst erop dat de verwerende en tussenkomende partij niet ontkennen dat schotelantennes met de voorziene omvang veel wind vangen. Daarnaast betwist ze dat het veiligheidsaspect louter van burgerrechtelijke aard zou zijn en verwijst daarvoor naar artikel 4.3.1, §2, lid 1 VCRO. Voor dit veiligheidsaspect verwijst ze ook naar haar middelen, waarin gesteld wordt dat de verwerende partij het veiligheidsrisico van de aanvraag niet afdoende heeft beoordeeld.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde-belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO dat de eerste verzoekende partij, als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen moet kunnen ondervinden van de bestreden vergunningsbeslissing. Het bestaan van die hinder of nadelen en het oorzakelijk verband met de bestreden beslissing hoeven niet met onomstotelijke zekerheid te worden aangetoond.

Aangezien de eerste verzoekende partij een rechtspersoon is, moet haar persoonlijk nadeel verband houden met haar doel, taken en bevoegdheden.

Dit persoonlijk belang van de eerste verzoekende partij als rechtspersoon wordt zowel door de verwerende als de tussenkomenende partij betwist.

2.

Specifiek voor wat de VME betreft, bepaalt artikel 577-5, §3 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) het volgende:

“§ 3. De vereniging van medeëigenaars kan geen ander vermogen hebben dan de roerende goederen nodig voor de verwezenlijking van haar doel, dat uitsluitend bestaat in het behoud en het beheer van het gebouw of de groep van gebouwen.”

Artikel 577-9, §1 BW bepaalt:

“De vereniging van medeëigenaars is bevoegd om in rechte te treden, als eiser en als verweerder.

*Niettegenstaande artikel 577-5, §3, heeft de vereniging van mede-eigenaars het recht om, al dan niet samen met een of meer mede-eigenaars, op te treden ter vrijwaring van alle rechten tot uitoefening, erkenning of ontkenning van zakelijke of persoonlijke rechten op de gemeenschappelijke delen, of met betrekking tot het beheer ervan. Zij wordt geacht de hoedanigheid en het vereiste belang te hebben om deze rechten te verdedigen.
(...)”*

3.

Het wettelijk doel van de eerste verzoekende partij, zoals bepaald in artikel 577-5, §3 BW, bestaat in het behoud en het beheer van het gebouw, en wel te verstaan uitsluitend de gemeenschappelijke gedeelten ervan. In het licht van deze doelstelling zal de eerste verzoekende partij, net zoals iedere andere verzoekende partij, aannemelijk moeten maken dat de aangevoerde hinder ‘persoonlijk’ is, met andere woorden nadelig is voor haar wettelijke opdracht en doelstelling.

4.

De bestreden beslissing verleent een vergunning voor het plaatsen van twee schotelantennes op één van de vijf appartementsgebouwen van de residentie ‘Twenty One’, waarvan het appartementsgebouw van de eerste verzoekende partij, met name sectie III, deel uitmaakt van diezelfde residentie.

4.1

Als rechtspersoon kan de verzoekende partij zich niet nuttig beroepen op schade die de mede-eigenaars of bewoners zouden kunnen ondervinden indien ze zich op het dak of in de onmiddellijke omgeving van het gebouw bevinden en er een technisch incident voorvalt. Evenmin kan ze zich beroepen op zintuiglijke nadelen zoals de visuele aantasting van het uitzicht. Ze roept deze hinderaspecten immers niet 'persoonlijk' in, maar uit hoofde van de eigenaars of personen die het appartementsgebouw bewonen. De eerste verzoekende partij handelt hier dus buiten haar doel aangezien ze in functie van haar wettelijke taak niet de individuele eigenaars vertegenwoordigt maar enkel instaat voor het beheer en het behoud van de gemeenschappelijke delen.

4.2

De eerste verzoekende partij verwijst daarnaast naar het veiligheidsrisico waaraan het dak en haar gebouw in het algemeen zal worden blootgesteld gelet op de locatie van de twee antennes.

Zoals het aangehaalde artikel 577-9, §1 BW stelt, is de VME bevoegd om in rechte op te treden als eiser en dit in het kader van het beheer van de gemeenschappelijke delen.

Uit artikel 4 van het reglement van mede-eigendom van de eerste verzoekende partij blijkt dat onder meer de grondvesten en de dikke muren, de grond, bebouwd en onbebouwd, het betonnen geraamte van het gebouw, vanaf de grond en het metselwerk, de bekledingen en de versieringen aan de gevels, het ruwwerk der terrassen alsmede de borstweringen, het dak met zijn bekleding en de afloopbuizen, de goten, en leidingen, tot de gemeenschappelijke delen van het appartementsgebouw van de eerste verzoekende partij behoren.

Dit gegeven wordt niet betwist, evenmin als de omstandigheid dat het gebouw van de eerste verzoekende partij zich in de nabijheid van de aangevraagde schotelantennes bevindt.

Er kan dan ook worden aangenomen dat het garanderen van de veiligheid van het gebouw ongetwijfeld past binnen de taak van de eerste verzoekende partij tot behoud en het beheer van de mede-eigendom.

De eerste verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift dan ook voldoende aannemelijk dat ze hinder en nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing en dient te worden beschouwd als belanghebbende derde in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

C. Ontvankelijkheid wat betreft de hoedanigheid van de eerste verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De eerste verzoekende partij voert vooreerst aan dat ze op grond van artikel 577-9, §1 van het Burgerlijk Wetboek en op grond van de basisakte van 8 december 2014 als VME over de nodige hoedanigheid beschikt om voor de Raad de voorliggende vordering tot vernietiging in te dienen. Ze verwijst daarnaast naar een beslissing van de buitengewone algemene vergadering van 24 september 2016 waarbij besloten werd alle juridische stappen te zullen ondernemen die nuttig zijn om de mogelijke plaatsing van een reuze-antenne tegen te gaan en een raadsman aan te

stellen die, na overleg met de raad van mede-eigendom, desgevallend kan procederen. Ze meent hierbij dat niets belet een beslissing te nemen om in rechte te treden tegen een beslissing die er nog niet is, maar spoedig kan verwacht worden.

Uit het verslag van die vergadering zou tevens blijken dat de eerste verzoekende partij bezwaren heeft tegen deze reuze-antenne omwille van gezondheidsredenen van de bewoners van het gebouw en omwille van het uitzicht, de structuur en de veiligheid van het gebouw, wat rechtsreeks weerslag heeft op het gebouw zelf en zijn gemene delen.

2.

De verwerende partij betwist dat de eerste verzoekende partij over de nodige procesbevoegdheid beschikt. Ze is van oordeel dat een beslissing om in rechte te treden moet genomen worden tijdens de beroepstermijn van 45 dagen en niet, zoals in voorliggende zaak, alvorens de bestreden beslissing bestaat.

3.

De tussenkomende partij meent dat het verzoek tot vernietiging minstens onontvankelijk moet verklaard worden bij gebrek aan een voldoende duidelijk en rechtsgeldig mandaat om in rechte op te treden.

4.

De eerste verzoekende partij verklaart in haar wederantwoordnota dat ze wel degelijk binnen de beroepstermijn een procedurebeslissing heeft genomen. Ze verwijst naar de beslissing van de buitengewone algemene vergadering van 24 september 2016 en naar de beslissing van de raad van mede-eigendom van 27 januari 2017 waarin een raadsman gelast werd met de opdracht om beroep aan te tekenen bij de Raad, in uitvoering van de machtiging van de bijzondere algemene vergadering. Ze stelt dat deze beslissing van 27 januari 2017 de vereiste procedurebeslissing vormt. Ze merkt op dat noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij de rechtsgeldigheid van deze beslissing in vraag stellen.

Beoordeling door de Raad

De verwerende partij meent dat het verzoekschrift onontvankelijk is bij gebrek aan rechtsgeldige beslissing om in rechte te treden, gezien deze reeds genomen werd alvorens de bestreden beslissing bestond.

Artikel 16 Procedurebesluit, in de versie zoals van toepassing ten tijde van het indienen van de vordering, luidt als volgt:

*“De verzoeker voegt in voorkomend geval de volgende documenten bij het verzoekschrift:
(...)*

2° als de verzoeker een rechtspersoon is en hij geen raadsman heeft die advocaat is, een afschrift van zijn geldende en gecoördineerde statuten en van de akte van aanstelling van zijn organen, alsook het bewijs dat het daarvoor bevoegde orgaan beslist heeft in rechte te treden;

...”

Artikel 3 van het toepasselijke Procedurebesluit voorziet dat een raadsman, die advocaat is, als gevolmachtigde optreedt, zonder daarvoor een volmacht te moeten voorleggen. Behalve in het geval bewijs van het tegendeel wordt de advocaat immers vermoed te zijn gemandateerd door de (rechts)persoon die hij vertegenwoordigt.

Uit deze bepalingen volgt dat de eerste verzoekende partij, die een rechtspersoon is en vertegenwoordigd wordt door een raadsman bij het indienen van de vordering tot vernietiging, geen afschrift van de geldende en gecoördineerde statuten, van de akte van aanstelling van haar organen en van de beslissing om in rechte te treden, meer moet voegen. Deze bepalingen, ingegeven door een verzuchting naar administratieve vereenvoudiging, beletten niet dat een andere procespartij de regelmatigheid van de genomen beslissingen kan betwisten. De partij die betwist, kan dit doen door alle mogelijke rechtsmiddelen (Verslag aan de Vlaamse regering, commentaar onder artikel 3 en 16).

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift tot vernietiging werd ingediend door onder meer een rechtspersoon, bijgestaan door een advocaat. Hieruit volgt dat de optredende raadsman niet alleen beschikt over een (weerlegbaar) vermoeden van het *mandaat ad litem*, maar tevens dat het bewijs dat het bevoegd orgaan van de rechtspersoon rechtsgeldig heeft beslist om in rechte te treden, niet moet voorgelegd worden.

Het feit dat een rechtspersoon in rechte optreedt met een raadsman, die krachtens artikel 3 Procedurebesluit geacht wordt rechtsgeldig de rechtspersoon te vertegenwoordigen en dus over een *mandaat ad litem* vanwege het bevoegde orgaan te beschikken, doet géén afbreuk aan de formele vereisten die gesteld worden aan de beslissing om in rechte te treden.

De verwerende en de tussenkomende partij betwisten de rechtsgeldigheid van de beslissing om in rechte te treden. Een partij die dergelijke betwisting voert zal aannemelijk moeten maken dat de eerste verzoekende partij niet op regelmatige wijze de vereiste beslissing om in rechte te treden heeft genomen. Niet betwist is het *mandaat ad litem*, verschaft aan de optredende raadsman van de eerste verzoekende partij, minstens wordt dit door de tussenkomende partij niet duidelijk gemaakt.

De eerste verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift als stuk 7/2 het verslag van de raad van mede-eigendom van 27 januari 2017 bij. Hierin wordt opgenomen:

‘- Stand van zaken antennes op daken

...'

Sectie 1: Stedenbouwkundige vergunning werd verleend op 21.12.2016 voor de plaatsing van 2 schotelantennes.

De raad van mede-eigendom beslist unaniem om bij de Raad van Vergunningsbetwistingen een verzoekschrift neer te leggen tot nietigverklaring van de vergunning van 21 december 2016 en daarmee het advocatenkantoor Lust & Partners, met adres te 8310 Brugge, Baron Ruzettelaan 27, te gelasten, en aldaar woonstkeuze te doen. Zij gelast de syndicus daartoe het nodige te doen.'

De verwerende partij betreft deze beslissing niet in haar betoog, maar verwijst enkel naar de beslissing van de buitengewone algemene vergadering van 24 september 2016 om te stellen dat er geen rechtsgeldige beslissing om in rechte te treden voorligt, want genomen vóór de bestreden

beslissing. Ze toont dan ook het gebrek aan rechtsgeldigheid van de hierboven aangehaalde beslissing van de raad van mede-eigendom van 27 januari 2017, die bovendien tijdig blijkt te zijn genomen, niet aan.

De excepties worden verworpen.

D. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de tweede verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

Ook de tweede verzoekende partij steunt haar belang op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, en dit als vruchtgebruiker van een appartement op de 15de verdieping in sectie III van de residentie 'Twenty One'.

Ze zet uiteen dat ze tijdens strandwandelingen voortaan geconfronteerd zal worden met een wansmakelijk uitzicht op de vergunde bijkomende schotelantennes, die samen met de reeds bestaande gsm-masten en schotelantennes op het dak van sectie I zorgen voor een ernstige verstoring van het uitzicht op een mooi en een der meest indrukwekkende gebouwen langs de Vlaamse kust.

De tweede verzoekende partij stelt dat hierdoor ook het vruchtgebruik van haar appartement een minwaarde ondergaat. Ze vreest ook voor gezondheidsschade door de elektromagnetische golven, en voor fysiek letsel bij antennebreuk of het afwaaien van schotels. Ook wijst ze nog op de mogelijke schade aan het gebouw zelf waarvan ze vruchtgebruiker is.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de installatie op een hoogte van 56 meter staat en dus nauwelijks zichtbaar is vanop korte afstand. Doordat deze slechts vanop verdere afstand zichtbaar zal zijn, zal de installatie er ook minder groot uitzien en dus aanvaardbaar zijn. De verwerende partij wijst er hierbij op dat er reeds gelijkaardige installaties op het dak aanwezig zijn, waarbij de telecommast zelfs veel hoger is, zodat de aanvraag de aanblik van het gebouw niet ernstig verandert en geen bijkomend nadeel veroorzaakt.

Daarnaast worden volgens de verwerende partij de beweringen inzake gezondheidsrisico's, minwaarde van het appartement en gevaar voor lijf en lede door geen enkel stuk aannemelijk gemaakt. Deze nadelen zouden dan ook louter hypothetisch zijn en in geval van eventuele manifestatie via de burgerlijke rechter hersteld kunnen worden.

3.

Ook de tussenkomende partij meent dat de aangevoerde nadelen onvoldoende duidelijk zijn omschreven en bijgevolg te hypothetisch van aard zijn. Minstens zou onvoldoende concreet aangegeven worden wat de aard en omvang van de hinder voor de tweede verzoekende partij is ten aanzien van de reeds bestaande situatie waarbij er zich al gsm-masten en schotelantennes op het dak van het betrokken gebouw bevinden. De tussenkomende partij wijst erop dat de tweede verzoekende partij nalaat het oorzakelijk verband afdoende concreet aan te tonen tussen de uitvoering van de bestreden beslissing en de beweerde nadelen.

Tot slot stelt de tussenkomende partij dat voor zover de nadelen dermate algemeen zijn omschreven, ze in wezen neerkomen op nadelen die elke strandwandelaar of burger zou kunnen ondervinden zodat de vordering een '*actio popularis*' betreft.

4.

In de wederantwoordnota merkt de tweede verzoekende partij op dat ze geen onomstotelijk bewijs moet leveren van de gevreesde hinder en nadelen, maar dat het volstaat dat ze aannemelijk maakt dat deze zich kunnen voordoen.

De tweede verzoekende partij beklemtoont dat het geenszins ondenkbaar is dat de antenne, gelet op de hoogte en diameter, bij stormweer loskomt en schade toebrengt aan het gebouw. Daarnaast zouden noch de verwerende noch de tussenkomende partij betwisten dat de antenne zichtbaar zal zijn vanop het strand zodat de visuele hinder wanneer ze naar het gebouw kijkt evenmin valt te betwisten. Ze wijst er verder nog op dat niet kan ontkend worden dat de antenne een bepaald risico met zich meebrengt voor de gezondheid van personen die zich in de onmiddellijke omgeving ervan bevinden.

Ook de tweede verzoekende partij verwijst naar de middelen waarin aangevoerd wordt dat de verwerende partij het gezondheidsrisico, het veiligheidsaspect en de visuele hinder onvoldoende heeft onderzocht en beoordeeld.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde-belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO in principe dat de verzoekende partij, als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen moet kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is. Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en redelijkerwijze aannemelijk moeten maken dat er een risico bestaat dat ze de in het verzoekschrift aangevoerde rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen van de bestreden vergunningsbeslissing kan ondervinden waarbij ze tevens dient aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks oorzakelijk verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing enerzijds en de aangevoerde hinder of nadelen anderzijds.

De door die bepaling vooropgestelde belangvereiste raakt aan het grondrecht op toegang tot de rechter en mag om die reden niet op een overdreven formalistische wijze worden toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010).

2.

De tweede verzoekende partij is vruchtgebruiker van een appartement in sectie III van de residentie 'Twenty One'.

Ze maakt in haar betoog voldoende concreet aannemelijk dat ze minstens visuele hinder kan ondervinden van de geplande antenneschotels met diameter van 3,70 m. De omstandigheid dat deze zich op een hoogte van 56 meter bevinden en er reeds andere gelijkaardige constructies op het dak aanwezig zijn, doet hieraan geen afbreuk voor het instellen van een beroep bij de Raad, gezien niet vereist is dat de aangevoerde hinder en nadelen absoluut zeker zijn. De Raad aanvaardt tevens de eventuele waardevermindering van het appartement van de tweede verzoekende partij als mogelijke hinder en nadelen. Het mogelijke gezondheidsrisico wordt door de tweede verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

De tweede verzoekende partij kan dan ook worden beschouwd als een belanghebbende in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

De excepties worden verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1, §2, 1 VCRO, van artikel 4.2.19 en artikel 4.7.26, §4, 7°, tweede lid VCRO, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, en het beginsel van de onmiddellijke uitvoerbaarheid van een administratieve rechtshandeling.

De verzoekende partijen voeren in essentie kritiek op de beoordeling door de verwerende partij van de aandachtspunten gezondheid en veiligheid in het kader van de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

In een eerste onderdeel zetten ze uiteen dat het onduidelijk is waarom de verwerende partij besluit dat er geen hinder-, gezondheids- en veiligheidsproblemen zouden bestaan op grond van de overwegingen dat de *'microwave-technologie'* wordt toegepast *'die bestaat uit niet-ioniserende radiogolven in een lage energieconcentratie'* en dat er zich *'geen warmtegevoelige objecten of bewoning binnen de compacte stralenbundel'* bevinden. Ze lichten toe dat niet wordt verduidelijkt waarin de toegepaste microwave-technologie bestaat en wat haar wetenschappelijke of juridische waarde is. Evenmin is het voor de verzoekende partijen duidelijk wat de verwerende partij verstaat onder *'compacte stralenbundel'*, zodat niet kan achterhaald worden of er zich binnen die zogenaamde compacte stralenbundel effectief geen bewoning bevindt, en dit gelet op het feit dat twee antennes voorzien worden op het dak van een appartementencomplex van vijf aanpalende secties van ieder achttien bouwlagen, en er dus vele tientallen appartementen en wooneenheden zijn. De verzoekende partijen vervolgen dat er hierover in de verklarende nota bij de aanvraag niets wordt gesteld, en de stelling van de verwerende partij is dan ook niets meer dan een loutere vooropstelling, waarover bovendien niets in het dossier terug te vinden is.

Voor zover voor de beoordeling van de hinder-, gezondheids- en veiligheidsproblemen zou overwogen worden dat de aanvraag slechts zal geëxploiteerd kunnen worden na het bekomen van een conformiteitsattest van LNE door de aanvrager, menen de verzoekende partijen dat de

verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd van deze aspecten en dit overlaat aan een andere overheid. Daarnaast verwijzen ze naar een fragment in de beschrijvende nota bij de aanvraag waar inzake het gezondheidsaspect verwezen wordt naar het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 Mhz en 10 Ghz (hierna BVR van 19 november 2010). De verzoekende partijen zijn van oordeel dat ook dit besluit onwettig is en buiten toepassing moeten verklaard worden op grond van artikel 159 van de grondwet, gezien het ontbreken van een advies van de Hoge Gezondheidsraad, wat verplicht zou zijn op grond van een arrest van het Grondwettelijk Hof van 15 november 2009. De verzoekende partijen menen dan ook dat de tussenkomenende partij er ten onrechte is van uit gegaan, en de verwerende partij evenzeer ten onrechte heeft aanvaard, dat van zodra aan de voorschriften van dit besluit is voldaan, wat door de verwerende partij zelfs niet zou zijn vastgesteld, er geen hinder, gezondheids- en veiligheidsprobleem is. Ze besluiten dat de motivering in de bestreden beslissing, die steunt op een onwettig regeringsbesluit, niet deugdelijk is.

In een tweede onderdeel menen de verzoekende partijen dat de in de vergunning opgelegde voorwaarde dat een conformiteitsattest van LNE dient te worden bekomen alvorens tot uitvoering kan worden overgegaan, strijdig is met artikel 4.2.19 VCRO en met artikel 4.7.26, §4, 7°, tweede lid VCRO.

2.

De verwerende partij antwoordt op het eerste middelonderdeel dat het niet haar taak is om een wetenschappelijke uiteenzetting te geven over de straling van de twee aangevraagde schotelantennes en dat ze hierbij volstrekt kan steunen op door andere instanties opgelegde normen en uitgevoerde controles. Ze verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State van 22 januari 2008 (nr. 178.810) waarin expliciet aanvaard wordt dat de verwerende partij zich inzake het gezondheidsrisico kan baseren op beoordelingen van andere bevoegde instanties.

Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de vereiste conformiteitsattesten op zich een garantie zijn dat er geen gezondheidsrisico bestaat, en dat ze daarop kan vertrouwen. Ze verwijst eveneens naar rechtspraak in dezelfde zin van de Raad. Ze voegt eraan toe dat ze bovendien in de bestreden beslissing het gezondheidsrisico wel degelijk zelf beoordeeld heeft en dit door verwijzing naar de af te leveren conformiteitsattesten.

Voor zover de verzoekende partijen zouden stellen dat het BVR van 19 november 2010, onwettig zou zijn omdat het niet vooraf aan de Hoge Gezondheidsraad voor advies werd voorgelegd, wijst de verwerende partij erop dat de Vlaamse regering bij het nemen van een besluit niet verplicht is advies in te winnen van een federale overheidsdienst. Ze licht verder toe dat wel advies werd ingewonnen van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid, wat de opvolger zou zijn van de Hoge Gezondheidsraad zou zijn op gewestelijk niveau. Ook werd advies gevraagd aan de Raad van State, die geen opmerkingen formuleerde, waaruit de wettigheid van de totstandkoming mag afgeleid worden.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel merkt de verwerende partij op dat er geen voorwaarde werd verbonden aan de afgeleverde vergunning zodat de uitvoering van de vergunning niet voor onbepaalde tijd wordt opgeschort. Enkel voor de exploitatie van de

schotelantennes is volgens de verwerende partij een conformiteitsattest vereist. Ondergeschikt meent de verwerende partij dat, voor zover het bekomen van een conformiteitsattest wel als voorwaarde wordt beschouwd, dit voldoende precies is en ook geen beoordelingsvrijheid geeft aan een andere overheid. Er moet immers enkel geoordeeld worden of de aanvraag voldoet aan de normen van het BVR van 19 november 2010.

3.

De tussenkomende partij stelt, met betrekking tot het eerste middelonderdeel, vooreerst dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO haar beoordeling heeft beperkt tot de elementen die ze noodzakelijk en relevant achtte om redelijkerwijze te besluiten dat er geen gezondheids- of veiligheidsrisico's bestaan.

Daarnaast wijst ze erop dat op 27 april 2017 een positief conformiteitsattest van LNE werd bekomen, waaruit blijkt dat de schotelantennes de milieukwaliteitsnormen en de norm per vast opgestelde zendantenne respecteren.

Inzake het BVR van 19 november 2010 betwist de tussenkomende partij de stelling van de verzoekende partijen dat dit BVR onwettig zou zijn. Ze merkt op dat dit nog nooit in de rechtspraak is tot uiting gekomen en dat de verzoekende partijen bovendien het arrest van het Grondwettelijk Hof verkeerd lezen.

Ze wijst er vervolgens op dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot de beoordeling van de gezondheidsaspecten en dat de verzoekende partijen ter zake louter opportuiniteitskritiek leveren.

Inzake het tweede middelonderdeel meent de tussenkomende partij dat dit onderdeel onontvankelijk is gezien de artikelen 4.2.19 en 4.7.26 VCRO die hierin worden aangevoerd zouden zijn opgeheven door het decreet betreffende de omgevingsvergunning van 25 april 2014 en aldus niet meer gelden.

Ten gronde stelt de tussenkomende partij dat artikel 6.10.2.2, §1 Vlare II niet bepaalt dat geen stedenbouwkundige vergunning zou kunnen worden afgeleverd onder voorbehoud van het bekomen van een conformiteitsattest, maar enkel dat voorafgaand aan de *exploitatie* van de schotelantennes een conformiteitsattest van LNE moet verkregen worden. Daarnaast meent ze dat de verwerende partij de verlening van de stedenbouwkundige vergunning niet afhankelijk heeft gesteld van een machtiging van een andere overheid, gezien ze zelf een afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de effecten van de schotelantennes op de gezondheid van de omwonenden. Het bekomen van een conformiteitsattest is dan ook een vereiste die losstaat van deze beoordelingsverheid van de verwerende partij in het kader van artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO.

4.

In hun wederantwoordnota merken de verzoekende partijen voorafgaand op dat de Raad de regelgeving moet toepassen die gold ten tijde van het instellen van het beroep. De omstandigheid dat de regelgeving ondertussen gewijzigd is door het Omgevingsvergunningsdecreet is niet relevant zodat de door de tussenkomende opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid moet worden verworpen.

Betreffende het eerste middelonderdeel werpen de verzoekende partijen op dat ze in de bestreden beslissing geen andere motieven over het gezondheidsrisico bemerken dan de verwijzing naar het conformiteitsattest. Het conformiteitsattest moet, volgens de verzoekende partijen, aanwezig zijn om het moment de vergunningverlening. Is er nog geen conformiteitsattest (zoals ter zake), dan kan er volgens de verzoekende partijen, geen correcte inschatting gebeuren van de gezondheidsrisico's en is er sprake van een motiveringsgebrek.

Daarnaast beklemtonen de verzoekende partijen nogmaals de onwettigheid van het BVR van 19 november 2010 en ze hernemen ter zake hun argumenten uit hun inleidend verzoekschrift. Daarop aansluitend menen ze, onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 27 oktober 2016, dat voormeld BVR van 19 november 2010 ook had onderworpen moeten worden aan een plan-MER aangezien voormeld BVR criteria en modaliteiten vastlegt om goedkeuring te verlenen aan een project dat aanzienlijke gevolgen kan hebben voor mens en milieu. De verzoekende partijen voegen hier onmiddellijk aan toe dat deze kritiek niet als een nieuw middel mag beschouwd worden aangezien de onwettigheid van het BVR reeds werd opgeworpen in het inleidend verzoekschrift en de Raad dit bovendien ambtshalve kan vaststellen.

Inzake het tweede middelonderdeel menen de verzoekende partijen dat het bekomen van een conformiteitsattest wel degelijk als een voorwaarde moet worden aanzien. Ze argumenteren dat de beoordeling van het gezondheidsaspect louter is gebeurd op grond van het nog moeten verlenen van een conformiteitsattest. Verder houden de verzoekende partijen vol dat vermelde voorwaarde onwettig is gezien de afdeling LNE een eigen beslissing dient te nemen inzake het conformiteitsattest, wat neerkomt op een bijkomende beoordeling en machtiging van een andere overheid. Daarnaast wijzen ze er op dat, gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat een conformiteitsattest dient te worden bekomen alvorens tot *realisatie* kan overgegaan worden, dit de uitvoerbaarheid van de stedenbouwkundige vergunning onmogelijk maakt, zodat artikel 4.7.26, §4 VCRO geschonden wordt.

Beoordeling door de Raad

1.

De bestreden beslissing verleent een stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van twee schotelantennes op een bestaand gebouw waarop reeds zendapparatuur bevestigd is.

2.

2.1

In een eerste onderdeel steunen de verzoekende partijen de ingeroepen schending in essentie op het argument dat de verwerende partij niet op afdoende wijze het gezondheids- en veiligheidsaspect, zoals vervat in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, heeft beoordeeld.

2.2

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b VCRO volgt dat een vergunning moet worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beschikt de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij moet de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening concreet toetsen aan de relevante decretale aandachtspunten en aan de criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO. Ze moet daarbij de in de omgeving bestaande toestand in haar beoordeling betrekken en kan,

maar is niet verplicht rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Ze moet tevens rekening houden met de ingediende adviezen. De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdende met de specifieke gegevens van het dossier en met de reeds vermelde aandachtspunten en criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO.

Op dit onderzoek oefent de Raad slechts een marginale controle uit, gelet op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling van de eisen van een goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van die van het vergunningverlenend bestuursorgaan. De Raad heeft wel als taak om aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de verwerende partij de feiten waarop haar beoordeling steunt, correct heeft vastgesteld en of ze op grond daarvan in redelijkheid heeft geoordeeld.

Het is aan de verzoekende partij, die de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening betwist, om aan te tonen dat de verwerende partij ofwel foutief, ofwel kennelijk onredelijk oordeelt dat de aanvraag verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. De aandachtspunten en de criteria uit artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO dienen immers slechts onderzocht te worden voor zover ze noodzakelijk of relevant zijn voor de aanvraag. De verzoekende partij dient dan ook concreet aan te tonen dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze mogelijke relevante aandachtspunten, zoals bepaald in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen voor wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop ze haar beslissing steunt, zodat het voor een belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De motieven moeten in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld worden.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens en in feite aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de motieven pertinent moeten zijn en de beslissing naar recht moeten kunnen verantwoorden.

Daarenboven vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Tot slot moet de verwerende partij de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Een kennelijk onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad vaststelt dat de beslissing van verwerende partij dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming zou komen.

2.3

De verwerende partij overweegt inzake de hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen het volgende:

“ ...

De toegepaste microwave-technologie bestaat uit niet-ioniserende radiogolven in een lage energieconcentratie. Er bevinden zich geen warmtegevoelige objecten of bewoning binnen de compacte stralenbundel. Vooraleer tot realisatie kan overgegaan worden dient nog een LNE-conformiteitsattest bekomen te worden dat garant staat dat er geen wezenlijke gezondheidsimpact kan zijn.

...”

Uit artikel 4.3.1 VCRO volgt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag voor het plaatsen van twee schotelantennes voor mobiele communicatie met de goede ruimtelijke ordening ook oog moet hebben voor de gevolgen voor de gezondheid.

Anders dan de verzoekende partijen menen, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ter zake wel degelijk - zij het beknopt - een concrete en afdoende beoordeling bevat van de gezondheidsrisico's van de aanvraag, en dit in het kader van de toetsing van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening, waarbij onder meer, maar zeker niet uitsluitend, de impact op de gezondheid in rekening wordt gebracht. De verwerende partij verwijst met name naar de aard van de stralingen en de impact die de betreffende stralenbundel in de voorliggende situatie kan hebben. Het is niet aan de verwerende partij om hierbij een omstandige technische uiteenzetting te geven, aangezien de naleving van de toepasselijke stralingsnormen, die de mogelijke gezondheids- of veiligheidsrisico's ondervangen, tevens door bevoegde deskundigen wordt onderzocht naar aanleiding van het afleveren van een conformiteitsattest. De verwerende partij kan er in principe in alle redelijkheid van uitgaan dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is indien de regelgeving inzake straling van VLAREM II wordt nageleefd en er een conformiteitsattest bekomen wordt. Aangezien in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het conformiteitsattest nog moet worden bekomen alvorens de antennes kunnen gerealiseerd worden en dit ter garantie dat er geen wezenlijke gezondheidsimpact bestaat, kon de verwerende partij zich dan ook beperken tot een summiere eigen beoordeling van het gezondheids- en veiligheidsaspect.

Het is daarnaast duidelijk om welke redenen de verwerende partij het gezondheidsrisico aanvaardbaar acht, wat volstaat om te voldoen aan de op haar rustende motiveringplicht. In hun betoog voeren de verzoekende partijen bovendien geen gezondheids- of veiligheidsproblemen aan die bijkomend door de verwerende partij zouden moeten onderzocht zijn, noch geven ze aan in welke mate de plaatselijke toestand een andere beoordeling van de gezondheidsrisico's zou vereisen dan deze vermeld in de vergunningsbeslissing.

Gelet op de eigen concrete beoordeling van het gezondheids- en veiligheidsaspect van de verwerende partij, is het betoog van de verzoekende partijen in hun wederantwoordnota inzake het gebrek aan een conformiteitsattest ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en het hieruit afgeleide motiveringsgebrek terzake, niet dienstig. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust in het kader van de toetsing van de aanvraag aan artikel 4.3.1, §2 VCRO, is enkel geschonden in geval geen conformiteitsattest voorligt en een eigen beoordeling over de aanvaardbaarheid van de gezondheidsrisico's ontbreekt.

2.4

Waar de verzoekende partijen betogen dat de motivering steunt op een onwettig besluit, met name het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz, moet vastgesteld worden dat deze kritiek niet dienstig is. Zonder uitspraak te doen over de eventuele gegrondheid van de opgeworpen onwettigheid, blijkt immers nergens in de bestreden beslissing dat de verwerende partij haar motivering inzake de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening op vermeld besluit zou steunen, noch hiertoe verwijst naar de vermelding in de beschrijvende nota bij de aanvraag. De omstandigheid dat in de aanvraag wordt verklaard dat de regelgeving in het besluit wordt gerespecteerd, terwijl dit besluit onwettig zou zijn, kan er dan ook niet toe leiden dat de bestreden beslissing aangetast is door een motiveringsgebrek. In dit verband is het aanvullend betoog in de wederantwoordnota van de verzoekende partijen, stellende dat het besluit van 19 november 2010 ook onwettig is omdat deze niet aan een plan-MER werd onderworpen, evenmin nuttig.

De verzoekende partijen slagen er dan ook niet in de onjuistheid aan te tonen van de motivering inzake de beoordelingscriteria gezondheid en veiligheid, en tonen evenmin op goede gronden enige onredelijkheid of onzorgvuldigheid aan in deze beoordeling van de verwerende partij.

3.

3.1

In een tweede onderdeel bekritisieren de verzoekende partijen de overweging in de bestreden beslissing dat de aanvrager een conformiteitsattest dient te bekomen alvorens tot realisatie van de vergunning kan worden overgegaan.

3.2

De tussenkomende partij meent voorafgaand dat dit onderdeel onontvankelijk is aangezien de aangevoerde artikelen 4.7.26 en 4.2.19 VCRO ondertussen opgeheven zijn door het Omgevingsvergunningsdecreet (hierna: OVD).

De bestreden beslissing dient evenwel beoordeeld te worden aan de hand van de bepalingen zoals ze ten tijde van het nemen van deze beslissing van toepassing zijn. De artikelen 4.2.19 en 4.7.26, §4, tweede lid VCRO waren wel degelijk van toepassing bij het nemen van de bestreden beslissing op 21 december 2016. Het OVD van 25 april 2014 is immers pas in werking getreden na het nemen van de bestreden beslissing, met name op 23 februari 2017. De verzoekende partijen kunnen de schending van deze bepalingen dan ook inroepen.

De exceptie wordt verworpen.

3.3

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar ze de overweging inzake het bekomen van een conformiteitsattest aanzien als een voorwaarde die strijdig is met artikel 4.2.19 VCRO.

Artikel 6.10.2.2, §1 Vlarem II bepaalt het volgende:

“ ...

De exploitatie van een vast opgestelde zendantenne of de verandering van een vast opgestelde zendantenne is verboden zonder conformiteitsattest. Het conformiteitsattest wordt afgeleverd door de afdeling, bevoegd voor milieuhinder van elektromagnetische golven.

...”

Vermeld artikel verbindt een voorwaarde aan de exploitatie van de antenne, met name het voorhanden zijn van een conformiteitsattest, opdat deze exploitatie overeenkomstig de wettelijk vastgestelde stralingsnormen zou zijn.

Met de tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat er geen wederkerige koppeling bestaat tussen de stedenbouwkundige vergunning en het conformiteitsattest. Dit betekent dat de omstandigheid dat een antenne niet zonder conformiteitsattest mag worden geëxploiteerd volgens artikel 6.10.2.2, §1 van Vlarem II, geenszins belet dat deze antenne kan worden opgericht zonder conformiteitsattest.

In de bestreden beslissing kan de verwijzing naar het bekomen van een conformiteitsattest aldus niet als een voorwaarde in de zin van artikel 4.2.19 VCRO gelezen worden waarvan de uitvoering van de verleende vergunning, met name de inplanting of oprichting van de schotelantennes, afhankelijk wordt gemaakt. In die zin is het woordgebruik ‘realisatie’ door de verwerende partij ongelukkig gekozen, maar doet dit geen afbreuk aan de duidelijke bedoeling te verwijzen naar de Vlarem II-regelgeving waar het gaat over de exploitatie.

Er kan dan ook niet ingezien worden op welke wijze artikel 4.7.26, §4, tweede lid VCRO, dat onder meer het ogenblik van de uitvoerbaarheid van de vergunning bepaalt, zou geschonden zijn. Gelet op de onderzoeksplicht van de verwerende partij, waarbij ze de aanvraag dient te toetsen aan de relevante aspecten van goede ruimtelijke ordening, waaronder het gezondheids- en veiligheidsonderzoek, en gelet dat ze dit ter zake heeft gedaan en hierbij een concrete motivering heeft opgenomen op grond waarvan duidelijk blijkt waarom ze meent dat de risico's terzake aanvaardbaar zijn, kunnen de verzoekende partijen niet ernstig volhouden dat uit de enkele omstandigheid dat in de bestreden beslissing bijkomend wordt overwogen dat een conformiteitsattest dient te worden bekomen vooraleer tot ‘realisatie’ kan worden overgegaan, het verkrijgen van dit attest uitdrukkelijk als een voorwaarde wordt opgelegd en de uitvoerbaarheid van de verleende vergunning hierbij wordt opgeschort.

Gelet op het voorgaande wordt niet aangetoond dat de verwerende partij haar beslissing kennelijk onredelijk zou verantwoorden door in de vergunningsbeslissing te verwijzen naar het bekomen van een conformiteitsattest.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 6.6° en hoofdstuk V van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende dossiersamenstelling van de aanvraag

voor een stedenbouwkundige vergunning (hierna: Besluit Dossiersamenstelling), van artikel 4.7.26, §3 VCRO, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

In een eerste onderdeel stellen de verzoekende partijen dat de aanvraag zich niet louter beperkt tot het plaatsen van antennes, gezien het feit dat ook schotels zullen worden bevestigd aan deze antennes, dat deze antennes op een staalstructuur worden bevestigd en gezien uit de plannen blijkt dat ook een kabelgoot, deksel, balustrade en overstrapconstructie worden voorzien. Bijgevolg valt de aanvraag volgens de verzoekende partijen niet onder de noemer 'technische werken' zoals bedoeld in artikel 6,6° van hoofdstuk III van het Besluit Dossiersamenstelling, en zoals de verwerende partij heeft aangenomen, maar heeft ze eerder betrekking op een vergunning waarvoor een uitgebreide dossiersamenstelling vereist is en die aldus valt onder de voorschriften van hoofdstuk V van vermeld besluit.

In een tweede onderdeel bekritiseren de verzoekende partijen de omschrijving in de bestreden beslissing van de omgeving van de aanvraag, aangezien de ligging van het gebouw niet nader wordt aangeduid. Daarnaast stellen ze dat uit de beschrijving van de aanvraag in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet is nagegaan wat de precieze functie zal zijn van de schotelantennes maar zich steunt op een vermoeden dat deze zullen dienen om beursgegevens te streamen tussen Londen en Frankfurt. De aanvraag zou bijgevolg niet voldoen aan de vereiste dat het voorwerp nauwkeurig en precies moet worden omschreven, ook naar functie toe.

2.

De verwerende partij verwijst wat het eerste onderdeel betreft naar de beschrijvende nota en naar de plannen, stellende dat daarop duidelijk te zien is welke werken worden aangevraagd, en waarbij de schotelantennes de belangrijkste constructie uitmaken. Ze vervolgt dat het voorzien van een balustrade rond de antennes voor de veiligheid, er niet toe leidt dat het niet langer meer zou gaan over het plaatsen van schotelantennes. Ook het gegeven dat het gaat over 'schotel' antennes, wat een specifieke soort antenne is, maakt volgens de verwerende partij niet dat artikel 6.6° van het Besluit Dossiersamenstelling niet meer van toepassing zou zijn.

Inzake het tweede onderdeel meent de verwerende partij dat duidelijk blijkt dat de schotelantennes dienen voor het doorsturen van data, en dat deze omschrijving voldoende en afdoende is. Het is volgens de verwerende partij irrelevant te weten om welke data het precies gaat, noch is het aan haar om na te gaan of de activiteit al dan niet legaal is.

3.

De tussenkomende partij werpt vooreerst de onontvankelijkheid van het eerste middelonderdeel op aangezien artikel 4.7.26 VCRO dat hierin wordt aangevoerd opgeheven werd door het OVD van 25 april 2014 en dus niet meer geldt.

Ten gronde stelt de tussenkomende partij over het tweede middelonderdeel dat uit de fotoreportage bij de aanvraag duidelijk blijkt dat de schotelantennes zullen worden geplaatst op het gebouw Sectie 1, dat zich naast de vier andere gebouwen van de residentie bevindt, welke allemaal evenveel bouwlagen hebben. Dit vormt dan ook de in de omgeving bestaande toestand bij de aanvraag, zodat de verzoekende partijen niet kunnen gevolgd worden waar ze stellen dat de omgeving niet afdoende duidelijk zou zijn omschreven. Ze argumenteert vervolgens dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de overwegingen in de bestreden beslissing inzake de

beoordeling van de relevante criteria van een goede ruimtelijke ordening geen rekening zouden hebben gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

De tussenkomende partij meent vervolgens dat de verzoekende partijen louter aan sfeermakerij doen waar ze beweren dat de antennes zouden worden aangewend voor andere, mogelijks illegale doeleinden. Ze stelt dat duidelijk blijkt dat ze een volledig legitieme bedrijfsactiviteit heeft en draadloze communicatie-infrastructuur aanbiedt. Van de verwerende partij zou daarbij naar aanleiding van het verlenen van een vergunning niet kunnen verwacht worden dat ze in detail uitzoekt waarvoor de schotelantennes zouden dienen. Deze toetsingsgrond wordt immers niet voorzien in de VCRO.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen inzake de exceptie van de tussenkomende partij dat de Raad de regelgeving moet toepassen die gold ten tijde van het instellen van het beroep. De omstandigheid dat de regelgeving ondertussen gewijzigd is niet relevant en het eerste middelonderdeel is dan ook ontvankelijk.

Ten gronde houden ze in verband met het eerste middelonderdeel vol dat de schotels op de antennes, de kabelgoten, balustrades en overstapconstructies niet als loutere aanhorigheden bij de antennes kunnen aanzien worden, zodat de procedure inzake de uitgebreide dossiersamenstelling wel degelijk diende gevolgd te worden en de aanvraag ten onrechte volledig en ontvankelijk werd verklaard.

Wat het tweede middelonderdeel betreft menen ze dat uit het aanvraagdossier zelf moet blijken dat de antennes zullen dienen voor het verzenden van data, terwijl terzake niets over de functie van de antennes wordt vermeld. Ze zijn van oordeel dat de verwerende partij de aangevraagde vergunning dan ook niet met kennis van zaken heeft kunnen verlenen. Daarnaast menen ze dat het wel degelijk van belang is welke informatie zal worden verzonden, gezien de overheid geen vergunning kan verlenen voor functies die illegaal zijn.

Beoordeling door de Raad:

1.

1.1.

De verzoekende partijen voeren in essentie in het eerste middelonderdeel aan dat de aanvraag onvolledig is gezien in de verklarende nota bij de aanvraag niet wordt verwezen naar de bijhorende infrastructuur van de twee antennes.

1.2.

Inzake de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de tussenkomende partij, moet net zoals bij het eerste middel ook hier opgemerkt dat artikel 4.7.26, §3 VCRO wel van toepassing was bij het nemen van de bestreden beslissing op 21 december 2016. Het OVD van 25 april 2014 is pas in werking is getreden na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partijen de schending van deze bepaling wel degelijk konden inroepen.

De exceptie wordt verworpen.

1.3

Artikel 4.7.26, §3 VCRO heeft betrekking op de bijzondere vergunningsprocedure en regelt het onderzoek naar de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag.

Het Besluit Dossiersamenstelling van 28 mei 2004 bepaalt de voorwaarden waaraan het dossier van de vergunningsaanvraag moet voldoen, waaronder de voorwaarde om de aanvraag in te dienen door middel van een ingevuld aanvraagformulier volgens het model in bijlage 3 bij het voormelde besluit.

Artikel 6, 6° van het Besluit Dossiersamenstelling, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“ ...

HOOFDSTUK III. - Dossier van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor technische werken

Art. 6. Dit hoofdstuk is van toepassing op de volgende zaken met hun aanhorigheden, voorzover het geen gebouwen betreft :

...

6° het bouwen van masten en antennes;

...”

Grafische documenten en/of de bouwplannen, maken het voor het vergunningverlenend bestuursorgaan, samen met de verklarende nota mogelijk zich een volledig beeld te vormen van de aanvraag, en dus om na te gaan hoe de geplande handelingen zich situeren op het aanvraagperceel en wat die werken inhouden.

Het aanvraagformulier en de aanvraagnota maken, samen met de grafische documenten (foto's en plannen), het aanvraagdossier uit.

In de verklarende nota wordt de aanvraag als volgt omschreven: *“Het plaatsen van 2 schotelantennes op een bestaand gebouw waarop reeds antennes voor mobiele telecommunicatie geplaatst zijn”*.

Uit de grafische documenten blijkt duidelijk wat wordt aangevraagd: het plaatsen van 2 schotelantennes met een aantal toebehoren zoals: de stalen ondersteuning, de technische kast en een balustrade.

Waar de verzoekende partijen ook verwijzen naar een kabelgoot, een deksel en een ‘overstap’, merkt de Raad op dat deze zaken op de plannen in het zwart staan getekend, waar in de legende als uitleg vermeld wordt ‘bestaande toestand’. Zelfs in de veronderstelling dat ook nieuwe kabels met deksel moeten aangebracht worden en een overstap, kan niet ernstig ontkend worden dat deze zaken, samen met de stalen onderstructuur en de technische kast als technische aanhorigheden bij de schotelantennes moeten beschouwd worden.

De verzoekende partijen tonen niet aan, minstens maken ze niet aannemelijk dat de hierboven opgesomde zaken geen aanhorigheden bij de schotelantennes zouden zijn waardoor een uitgebreide dossiersamenstelling noodzakelijk zou worden. Het eerste middelonderdeel,

gesteund op de schending van artikel 6, 6° Besluit Dossiersamenstelling en artikel 4.7.26, §3 VCRO is dan ook ongegrond.

2.

2.1

In het tweede middelonderdeel voeren de verzoekende partijen in essentie aan dat in de bestreden beslissing de omgeving en in de aanvraag het voorwerp niet precies werden omschreven naar functie toe, en dat de verwerende partij aldus niet zorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van haar beslissing.

2.2

Uit de verklarende nota, gevoegd bij de aanvraag blijkt duidelijk dat de twee schotelantennes dienen voor mobiele telecommunicatie. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij in het kader van de vergunningverlening dient te onderzoeken welke communicatie of data precies door de antennes worden uitgewisseld. Nergens in de regelgeving wordt dit immers vereist of vormt dit een beoordelingsgrond in het kader van de vergunningverlening, noch wordt in artikel 6, 6° Besluit Dossiersamenstelling opgelegd dat dit in de aanvraag voor het plaatsen van antennes moet opgenomen worden. Daarnaast tonen de verzoekende partijen niet aan dat er enige grond bestaat om te twifelen aan het gebruik van de antennes zoals beschreven in de bestreden beslissing.

Ook inzake de omschrijving van de omgeving van de aanvraag maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de aanvraag hierin tekort gekomen is. Uit de verklarende nota en uit de bijhorende foto's blijkt duidelijk dat de schotelantennes worden geplaatst op een gebouw horende tot een geheel van vijf gelijkaardige gebouwen van de residentie Twenty-One. Uit de plannen en foto's kunnen de ligging en de omgeving van deze residentie duidelijk afgeleid worden. Het inplantingsplan is bovendien een geo-afdruk van een luchtfoto waarop duidelijk de ruime omgeving te zien is wat de bebouwing betreft.

De verzoekende partijen duiden niet aan welk relevant aspect van de omgeving ontbreekt, waardoor de verwerende partij zich geen afdoende beeld van de omgeving zou hebben kunnen vormen om te oordelen over voorliggende vergunningsaanvraag.

De Raad oordeelt dat de aanvraag op volledige wijze werd ingediend en dat de verwerende partij over de nodige gegevens beschikte om met kennis van zaken te kunnen oordelen. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de verwerende partij zich niet met volledige kennis van zaken heeft kunnen uitspreken.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen roepen met dit middel de schending in van artikel 4.1.1.5° en 4.7.1, §1, 2° VCRO, van artikel 4.7.26, §1, 2° VCRO en machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen voeren aan dat de bijzondere procedure niet van toepassing is op de voorliggende aanvraag, aangezien de schotelantennes niet ten dienste staan van de gemeenschap (zoals de masten van netwerkoperatoren) maar enkel ter beschikking staan van twee financiële beurzen. Ze zijn van oordeel dat het hier niet gaat om een nutsvoorziening en dus niet om een handeling van algemeen belang in de zin van artikel 4.1.1.5° VCRO en verwijzen hiervoor ook naar artikel 3, §1, 6° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, § 2 en artikel 4.7.1, § 2, tweede lid VCRO (hierna: Besluit Handelingen van Algemeen Belang). Ze besluiten dat de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat beursgegevens van groot maatschappelijk belang zijn gezien ze een belangrijk onderdeel van de economie vormen. Ze argumenteert dat het algemeen belang niet mag verengd worden tot 'toegankelijk voor het publiek', maar moet begrepen worden als 'elke bijdrage tot de gemeenschap'.

3.

De tussenkomende partij werpt ook bij het derde middel de onontvankelijkheid op omdat de aangevoerde artikelen 4.7.1, §1, 2° en 4.7.26, §1, 2° VCRO opgeheven zijn door het OVD van 25 april 2014.

Ten gronde menen ze dat de verzoekende partijen een te enge en misleidende benadering van het begrip 'nutsvoorzieningen' hanteren. Ze verwijzen naar artikel 3, §1, 6° en 12° van het Besluit Handelingen van Algemeen Belang op grond waarvan 'nutsvoorzieningen' moeten begrepen worden als *'al dan niet draadloze communicatienetwerken zoals telefoonverkeer, televisie en internet, en de aanhorigheden met het oog op de exploitatie, zoals pylonen, masten, voedings- en schakelkasten'*, en waardoor ze als handeling van algemeen belang met een ruimtelijk beperkte impact moeten worden beschouwd.

In aansluiting hierop merkt de tussenkomende partij op dat de omschrijving van 'nutsvoorzieningen' geen limitatieve opsomming bevat, zodat ook draadloze netwerken die op de microwave-technologie zijn gebaseerd, niet uitgesloten kunnen worden van de definitie van een 'nutsvoorziening'.

Ze besluit dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de betrokken artikelen van de VCRO, zodat er in haar hoofde geen machtsoverschrijding bestaat.

4.

In hun wederantwoordnota merken de verzoekende partijen op, in antwoord op de exceptie van de tussenkomende partij, dat de Raad de regelgeving moet toepassen die gold ten tijde van het instellen van het beroep, zodat de omstandigheid dat de regelgeving ondertussen gewijzigd is, niet relevant is, en het middel ontvankelijk is.

Daarnaast stellen ze dat het voor de toepasselijkheid van de bijzondere procedure, en het voorhanden zijn van een handeling van algemeen belang, vereist is dat éénieder potentieel voordeel kan genieten van de aangevraagde handeling. Dit is volgens hen niet geval. Ze licht toe dat, naast het feit dat niet iedereen geld belegt via de beurs, de verhandelde aandelen louter een bijdrage leveren tot private vermogens, met name deze van de beleggers. Er is volgens de verzoekende partijen dan ook 'geen bijdrage tot de gemeenschap' zoals de verwerende partij

beweert. Ze merken bovendien op dat in de bestreden beslissing bovendien niet werd vermeld dat de informatie tussen de twee beurzen tot het nut van elkeen dienen, wat ook een motiveringsgebrek inhoudt.

Beoordeling door de Raad

1.

In dit middel voeren de verzoekende partijen in essentie aan dat de antennes niet strekken tot het algemeen belang en geen nutsvoorzieningen zijn in de zin van artikel 4.1.1.5° VCRO dat handelingen van algemeen belang definieert. De aanvraag zou niet volgens de bijzondere procedure mogen behandeld worden de verwerende partij was niet bevoegd om over de aanvraag te oordelen.

2.

Inzake de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de tussenkomende partij, moet ook hier opgemerkt dat de aangevoerde artikelen 4.7.1, §1, 2° en 4.7.26, §1, 2° VCRO van toepassing waren bij het nemen van de bestreden beslissing op 21 december 2016, aangezien het OVD van 25 april 2014, in tegenstelling tot wat de tussenkomende partij meent, pas in werking is getreden na het nemen van de bestreden beslissing.

De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

3.

Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 4.7.26, §1, 2° VCRO invoeren betreft dit een oude versie van het artikel 4.7.26, §1 VCRO zodat deze schending als een schending van artikel 4.7.26, §1 VCRO moet begrepen worden, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing.

Artikel 4.7.26, §1 VCRO voorziet dat een vergunning binnen de bijzondere procedure wordt afgeleverd door de Vlaamse regering of de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Artikel 4.7.1, §1 VCRO zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“ ...

§ 1. Er bestaan twee onderscheiden administratieve procedures voor de toekenning van een vergunning :

1° een reguliere procedure, vermeld in afdeling 2;

2° een bijzondere procedure, vermeld in afdeling 3, voor handelingen van algemeen belang of voor aanvragen ingediend door publiekrechtelijke rechtspersonen.

...”

Artikel 4.1.1.5° VCRO definieert de handelingen van algemeen belang:

“5° handelingen van algemeen belang: door de Vlaamse Regering aangewezen handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructuur of openbare wegen, nutsvoorzieningen, infrastructuur op het grondgebied van meerdere gemeenten of infrastructuur ten behoeve of ten bate van de uitoefening van een openbare dienst”.

Artikel 3, §1 van het Besluit Handelingen van Algemeen Belang somt de handelingen van algemeen belang met beperkte ruimtelijke impact op. Artikel 3, §1, 6° zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing luidt:

“ ...

6° de aanleg, wijziging of uitbreiding van al dan niet draadloze communicatienetwerken zoals telefoonverkeer, televisie en internet, en de aanhorigheden met het oog op de exploitatie, zoals pylonen, masten, voedings- en schakelkasten, als de pylonen een hoogte van 20 meter niet overschrijden;

... ”

4.

De aanvraag heeft betrekking op het plaatsen van twee schotelantennes met een totale hoogte van 5,20 meter en een diameter van 3,70 meter op een bestaand flatgebouw en valt onder het materieel toepassingsgebied van het artikel 3, §1, 6° van voormeld besluit. De verzoekende partijen bevestigen in hun uiteenzetting overigens dat de aanvraag een draadloos telecommunicatienetwerk vormt, maar betwisten dat deze installatie het algemeen nut dient en op die wijze valt onder de noemer ‘handeling van algemeen belang’. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen evenwel lijken te menen, dient de verwerende partij in een vergunningsbeslissing voor een aanvraag die duidelijk onder de omschrijving van artikel 3, §1, 6° van voormeld besluit valt, niet te onderzoeken en te motiveren om welke redenen ze de aangevraagde handeling als een handeling van algemeen belang beschouwt. Evidente zaken dienen geen verdere motivering en dit volgt trouwens uit artikel 3, §1, 6° van voormeld besluit zelf, en uit het feit dat dit artikel geen verdere voorwaarden inzake de aanwending of het nut van de betrokken communicatienetwerken stelt. De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 4.7.26, §1 VCRO. Het louter feit dat de aanvraag wordt ingediend door een private rechtspersoon en niet door een publieke, doet geen afbreuk aan het toepassingsgebied van artikel 4.7.26, §1 VCRO.

Het middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit), van artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, en van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen wijzen er in een eerste onderdeel op dat de toets uit artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit dient te gebeuren ten aanzien van alle reeds bestaande constructies die met het aangevraagde worden uitgebreid tot een nieuw geheel en dat bij de toets van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving dient uitgegaan te worden van de specifieke kenmerken van deze omgeving. De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing

geen omschrijving bevat van de onmiddellijke omgeving, noch een concreet onderzoek van de verenigbaarheid van de aanvraag met die omgeving.

In een tweede onderdeel uiten de verzoekende partijen concrete kritiek op de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

Ze stellen dat de betrokken overwegingen in de bestreden beslissing inzake de functionele inpasbaarheid geen deugdelijke beoordeling van de uitbreiding van de bestaande antennes ten aanzien van de onmiddellijke omgeving, noch ten aanzien van de verwijderde omgeving inhouden.

Vervolgens menen ze dat voor het visueel-vormelijk aspect niet concreet rekening wordt gehouden met de omgeving, en dat de motivering terzake feitelijk onjuist en kennelijk onredelijk is. Ze wijzen erop dat, gezien de hoogte waarop de antennes zich bevinden en de grootte van de schotels, deze vanop ruime afstand zichtbaar en opvallend zullen zijn, en dit voornamelijk voor de baders en strandgebruikers, gelet op de ligging van het gebouw aan de zeelijn. Maar ook tot ver in het bebouwde stadsgedeelte en het open landschap zouden de antennes zichtbaar zijn. De verzoekende partijen houden ook voor dat de verwerende partij daarnaast louter is voortgegaan op de foto's van de aanvrager die de constructie van haar beste kant wou laten zien.

Tot slot menen ze dat het veiligheidsaspect niet behandeld werd. De overwegingen inzake de microwave-technologie en het nog af te leveren conformiteitsattest heeft volgens de verzoekende partijen louter betrekking hebben op het gezondheidsaspect. Er werd volgens hen niet onderzocht of de antennes windproof zijn en dit gelet op de hoge winddruk op die hoogte in normale weersomstandigheden en bij zware kuststormen, noch zou het risico op antennebreuk onderzocht zijn. Tot slot zou de mogelijke impact op de veiligheid van de luchtvaart niet onderzocht zijn, gelet op de in de omgeving gelegen luchthaven. De verzoekende partijen menen dat het advies van Belgocontrol hier aan te raden was.

2.

De verwerende partij verwijst in haar antwoord naar de gegevens uit het administratief dossier en naar de omschrijving in de bestreden beslissing, waaruit de plaatsgesteldheid van de aanvraag zou blijken. Ze stelt dat voorhouden dat er geen duidelijke omschrijving van de aanvraag en de omgeving zou zijn, strijdig is met de stukken van het dossier en dat daaruit blijkt dat ze kennis heeft van de inhoud van de aanvraag en de bijhorende omgeving.

Vervolgens betoogt ze dat de beoordeling in de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk is. Ze licht toe dat de motivering inzake de verenigbaarheid met de omgeving ruimer is dan de overwegingen die de verzoekende partijen in hun betoog citeren. De omstandigheid dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling inzake de impact op de omgeving, maakt bovendien volgens de verwerende partij deze motivering niet kennelijk onredelijk.

Concreet meent de verwerende partij dat de schotelantennes van dichtbij nauwelijks zichtbaar zijn door de hoogte van het gebouw waarop ze ingeplant worden. Vanop grotere afstand zullen ze dan automatisch kleiner ogen. Verder stelt ze dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, de kustlijn bezwaarlijk als een open landschap kan beschouwd worden. Ze

wijst erop dat de residenties Twenty-One behoren tot de grootste gebouwen aan de Belgische kust.

Tot slot meent de verwerende partij dat het niet haar taak is een stabiliteitsstudie te voeren in het licht van het onderzoek naar het veiligheidsaspect. Het is volgens haar eerder de verantwoordelijkheid van de bouwheer die ervoor moet zorgen dat de constructie blijft staan.

3.

Wat eerste middelonderdeel betreft stelt de tussenkomende partij dat in de bestreden beslissing voldoende concreet rekening werd gehouden met de in de omgeving bestaande toestand. Ze verwijst hiertoe naar de overwegingen inzake de overeenstemming van de aanvraag met de bestemming als woongebied, en naar de beoordeling van de relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening. De verzoekende partijen zouden niet aantonen dat de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben met alle relevante feitelijke omstandigheden, noch dat de beoordeling van de inpasbaarheid van de aanvraag in de onmiddellijke omgeving kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn.

Inzake het tweede middelonderdeel werpt de tussenkomende partij voorafgaand de onontvankelijkheid van het middel op voor zover de schending van artikel 4.3.1, §1, 1° en 2° VCRO wordt aangevoerd. Deze bepalingen zouden niet relevant zijn in de context van het ontwikkelde middel.

Ten gronde stelt de tussenkomende partij in antwoord op het betoog van de verzoekende partijen dat de bij de aanvraag gevoegde fotoreportage een objectief beeld vormt van de inplanting van de schotelantennes op het dak, evenals van de visueel-vormelijke impact ten aanzien van de bestaande situatie. Uit deze foto's blijkt volgens de tussenkomende partij eveneens dat de vier naastgelegen appartementsgebouwen vrij hoog zijn en allen evenveel bouwlagen hebben als het gebouw waarop de schotelantennes worden geplaatst. Deze vier naastgelegen gebouwen vormen, volgens de tussenkomende partij, dan ook de meest relevante in de omgeving bestaande toestand. Ze is van oordeel dat de verwerende partij redelijkerwijze rekening heeft gehouden met de in de omgeving bestaande toestand, en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de analyse terzake kennelijk onredelijk of onjuist is.

Waar de verzoekende partijen stellen dat geen rekening zou zijn gehouden met de omgeving in het kader van de beoordeling van het visueel-vormelijk aspect, merkt de tussenkomende partij op dat de mede-eigenaars van de eerste verzoekende partij in het gebouw Sectie III wonen, en de tweede verzoekende partij in Sectie I, het gebouw waarop de antennes zouden ingeplant worden. De tweede verzoekende partij zou volgens de tussenkomende partij dus geen visuele hinder kunnen ondervinden, evenals de bewoners van Sectie III, gezien hun gebouw evenveel bouwlagen bevat als Sectie I en hiermee gealigneerd staat. Daarnaast zou het opwerpen van visuele hinder in hoofde van eender welke burger of strandwandelaar neerkomen op een *actio popularis*, minstens zou onvoldoende aangetoond worden wat hierbij het rechtstreeks persoonlijk belang is voor de verzoekende partijen.

De tussenkomende partij vervolgt dat de schotelantennes pas vanop een ruime afstand zichtbaar zullen zijn, gelet op de hoogte van 59,20 m waarop ze zullen geplaatst worden. Dit zou ook blijken uit de foto's in het dossier. Minstens zouden de verzoekende partijen niet aantonen dat de

antennes overmatige visuele hinder veroorzaken vanop het straat- of kustniveau. Ze zouden overigens verkeerdelijk uitgaan van een hoogte van 60 m.

Daarnaast meent de tussenkomende partij dat de twee schotelantennes gelet op de reeds bestaande zendmasten en antennes slechts een beperkte visuele impact zullen hebben ten aanzien van de huidige situatie. Ze voegt hieraan toe dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat er sprake zal zijn van abnormale visuele hinder. Ze merkt nog op dat de antennes en gsm-masten die zich reeds op het dak van het gebouw bevinden even hoog of hoger zijn dan de aangevraagde schotelantennes.

Inzake het aangevoerde gebrek aan een beoordeling van het veiligheidsaspect wijst de tussenkomende partij erop dat de verwerende partij slechts de aandachtspunten en criteria, zoals de gezondheid en veiligheid, dient te beoordelen voor zover noodzakelijk en relevant en dat de verwerende partij ter zake een discretionaire bevoegdheid heeft, zodat deze niet verplicht is elk aspect van veiligheid of gezondheid te onderzoeken. De tussenkomende partij is van oordeel dat de verwerende partij niet verplicht was over te gaan tot een windproef of tot het vragen van advies aan Belgocontrol, minstens voeren de verzoekende partijen daar enige wettelijke rechtsgrond voor aan.

Vervolgens betoogt de tussenkomende partij dat de verwijzing naar de microwave-technologie in het kader van de beoordeling van het gezondheidsaspect wel degelijk relevant is, gezien deze technologie veelvuldig wordt toegepast. Ze licht toe dat uit verschillende studies blijkt dat de microwave-stralingen niet ioniserend zijn, zodat op vandaag onvoldoende wetenschappelijk bewijs voorligt dat deze negatieve effecten zouden veroorzaken voor de gezondheid van de mens. Ze vervolgt dat er algemene veiligheidsnormen en richtlijnen zijn vastgesteld die het gebruik van deze technologie toelaten mits aan deze normen en richtlijnen wordt voldaan en dat de Belgische regelgeving nog strengere regels oplegt dan de gezondheidsnormen van de Wereld Gezondheidsorganisatie. Ze stelt dat alle normen door de voorliggende aanvraag werden gerespecteerd, wat ook blijkt uit het inmiddels afgeleverde positieve LNE-conformiteitsattest.

De tussenkomende partij besluit dat de verwerende partij voldoende heeft onderzocht en gemotiveerd dat de antennes geen gezondheidsrisico's zouden veroorzaken voor de omwonenden, door vast te stellen dat er zich geen warmtegevoelige objecten of bewoning bevinden binnen de compacte stralenbundel van de schotelantennes. Hieraan zou geen afbreuk gedaan worden door het opleggen van de voorwaarde tot het verkrijgen van een conformiteitsattest. De verzoekende partijen tonen volgens de tussenkomende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

4.

In hun wederantwoordnota volharden de verzoekende partijen in hun standpunt met betrekking tot het eerste middelonderdeel waarin gesteld wordt dat de onmiddellijke omgeving van de aanvraag nergens wordt omschreven. De verzoekende partijen merken op dat de verwerende partij wel een aantal zinsneden uit de bestreden beslissing aanduiden, maar dit zijn slechts een aantal algemene overwegingen die in essentie slaan op de eigenlijke plaats van de antennes.

Wat betreft de door de tussenkomende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het tweede middelonderdeel menen de verzoekende partijen dat de bepalingen van artikel 4.3.1,

§1, lid &, 1° en 2° wel degelijk van belang zijn gezien de inhoud ervan precies wordt aangevoerd in dit middel.

Ten gronde menen ze dat de verwerende en tussenkomende partij louter hun standpunt uit het verzoekschrift zouden ontkennen.

Beoordeling door de Raad

1.

1.1

In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekende partijen in eerder algemene termen aan dat de bestreden beslissing geen beschrijving van de onmiddellijke omgeving zou bevatten, noch een concreet onderzoek naar de verenigbaarheid van de aanvraag met deze omgeving, en dit in het licht van artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit.

1.2

Artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit bepaalt:

“ ...

De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

...”

1.3

De verzoekende partijen betwisten niet dat de verenigbaarheid met de bestemming van het woongebied niet zou zijn onderzocht.

Waar ze anderzijds menen dat de onmiddellijke omgeving niet zou zijn omschreven en onderzocht in de bestreden beslissing, dient met de verwerende partij vastgesteld te worden dat wel degelijk een beschrijving terug te vinden is van de onmiddellijke omgeving waarin de antennes worden geplaatst. Met name wordt, naast het concrete adres, vermeld dat de schotelantennes in de noordoosthoek van het dak van residentie Twenty-One in Oostduinkerke worden ingeplant, één van de markantste hoogbouwblokken aan de kust, die bestaat uit vijf even hoge appartementsgebouwen. De verzoekende partijen gaan niet concreet in op deze beschrijving, en duiden dan ook niet aan in welke mate deze gebrekkig zou zijn, of welke specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving niet in rekening zouden zijn gebracht. Tevens wordt bij de omschrijving van de aanvraag en bij de beoordeling van de functionele inpasbaarheid melding gemaakt van de reeds bestaande antennes voor telecommunicatie op hetzelfde dak. Bij de aanvraag is ook een fotoreportage gevoegd en een inplantingsplan op basis van een geo-afdruk van een luchtfoto waarop duidelijk de ruimere omgeving te zien is wat de bebouwing betreft.

Uit deze gegevens, beschrijving en uit de navolgende beoordeling van de goede ruimtelijke ordening blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich rekenschap heeft gegeven van de onmiddellijke omgeving van de antennes en deze bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag in acht heeft genomen. Met de summiere en algemene stelling in dit eerste middelonderdeel tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan, noch tonen ze hiermee aan dat de bestreden beslissing zou steunen op foutieve gegevens, dan wel kennelijk onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Hun kritiek volstaat dan ook niet om succesvol aan te voeren dat de beoordeling in de bestreden beslissing van de verenigbaarheid van het aangevraagde met de onmiddellijke omgeving in het licht van artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit niet afdoende of op onzorgvuldige wijze zou zijn gebeurd.

De Raad merkt hierbij op dat, waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de onmiddellijke omgeving op grond van artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit door de verwerende partij moet beoordeeld worden, deze beoordeling mee vervat zit in de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, door de verzoekende partijen bekritiseerd in hun tweede middelonderdeel.

Waar artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit het immers nog heeft over de 'verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving', dient, sinds de VCRO de goede ruimtelijke ordening beoordeeld te worden, rekening houdend met 'de in de omgeving bestaande toestand'.

2.

2.1

In een tweede middelonderdeel uiten de verzoekende partijen in essentie kritiek op de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, meer in het bijzonder wat betreft de reeds bestaande toestand, het visueel-vormelijk aspect en het veiligheidsaspect.

2.2

De tussenkomende partij is van oordeel dat de ingeroepen schending van artikel 4.3.1, §1, 1° en 2° VCRO onontvankelijk is omdat deze artikelen niet relevant zouden zijn in het kader van in de ingeroepen schending. Uit de bespreking hieronder blijkt evenwel dat de aangevoerde bepalingen wel degelijk betrekking hebben op het betoog van de verzoekende partijen. Anderzijds moet vastgesteld worden dat de tussenkomende partij haar stelling niet verder toelicht en het dus niet duidelijk is waarom ze deze bepalingen niet relevant acht in het kader van de aangevoerde kritiek.

De exceptie wordt verworpen.

2.3

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b VCRO volgt dat een vergunning moet worden geweigerd als de aanvraag onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Een motief van 'onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening' kan een weigering van de vergunning verantwoorden ongeacht of het aangevraagde verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beschikt de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij moet de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening concreet toetsen aan

de relevante decretale aandachtspunten en aan de criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO. Ze moet daarbij de in de omgeving bestaande toestand in haar beoordeling betrekken en kan, maar ze is daartoe niet verplicht rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen.

De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdende met de specifieke gegevens van het dossier en met de aandachtspunten en criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO, die voor zover noodzakelijk of relevant, voor het aangevraagde dienen onderzocht te worden. In ieder geval is het niet zo dat de onmiddellijke omgeving steeds voorrang heeft op de ruimere omgeving of omgekeerd. De aard van het te onderzoeken aandachtspunt, in relatie met de bestaande omgeving, zal hierin hier een belangrijke rol in spelen.

Op dit onderzoek oefent de Raad slechts een marginale controle uit, gelet op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Zoals reeds gesteld in de bespreking van het eerste middel, komt het de Raad niet toe zijn beoordeling van de eisen van een goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van die van het vergunningverlenend bestuursorgaan, maar heeft de Raad wel als taak om aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de verwerende partij de feiten waarop haar beoordeling steunt, correct heeft vastgesteld en of ze op grond daarvan in redelijkheid heeft geoordeeld.

2.4

Het is aan de verzoekende partij, die de beoordeling van de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening betwist, om aan te tonen dat de verwerende partij ofwel foutief, ofwel kennelijk onredelijk oordeelt dat de aanvraag al dan niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. De verzoekende partij dient dan ook concreet aan te tonen dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze mogelijke relevante aandachtspunten, zoals bepaald in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen voor wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft. Ze kan zich niet beperken tot vage kritiek en beweringen of het voeren van een betoog waaruit louter een tegengesteld standpunt blijkt.

2.5

Uit de voorliggende aanvraag, waarbij schotelantennes op het dak van een bestaand gebouwencomplex worden geplaatst, en waarbij reeds een aantal antennes op het dak aanwezig zijn, is het aannemelijk dat enkel de onmiddellijke en niet de ruimere omgeving in de beoordeling wordt betrokken. Zoals reeds hierboven werd aangegeven, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij deze omgeving, op basis van het aanvraagdossier en de daarin verschaft gegevens, onjuist of onredelijk heeft ingeschat.

De verzoekende partijen beperken zich daarentegen tot het opwerpen dat de gegeven motivering niet deugdelijk is, en stellen nog dat de verwijderde omgeving evenmin nader beschreven wordt. Ze lichten evenwel niet toe waarom de ruimere omgeving relevant zou zijn voor de aanvraag.

Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel en het eerste onderdeel van voorliggend middel is reeds gebleken dat de verwerende partij met kennis van zaken kon oordelen over de omgeving van de aanvraag. Het middelonderdeel dient verworpen wat de aantijging betreft dat geen rekening werd gehouden met de bestaande toestand.

Waar de verzoekende partijen kritiek uiten op de overweging *“op het dak staan reeds een aantal antennes voor telecommunicatie. Het project staat los van de functies in de omgeving maar zal er ook geen negatieve impact op hebben”*, stelt de Raad vast dat deze zinsnede de beoordeling van de functionele inpasbaarheid betreft en niet de ‘in de omgeving bestaande toestand’. De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partijen de functionele inpasbaarheid van de schotelantennes niet betwisten.

Wat het visueel-vormelijke aspect betreft zijn de verzoekende partijen van oordeel dat ook hier geen rekening werd gehouden met de omgeving. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel, en de verwerende partij verwijst wat dit punt betreft uitdrukkelijk naar de opgenomen fotoreportage in de aanvraag, dat ze zich terdege bewust was van de relevante omgeving. Het kan immers niet ernstig worden betwist dat de aangevraagde schotelantennes zullen geplaatst worden op gebouwen waar reeds andere antennes en zendapparatuur is gemonteerd, die zelfs hoger reikt dan het aangevraagde.

Met hun summiere en algemeen geformuleerde kritiek, tonen de verzoekende partijen, die nochtans dienen te overtuigen van de onwettigheid van de bestreden beslissing, niet aan in welke mate de verwerende partij voorbij zou gegaan zijn aan de in de omgeving bestaande toestand, minstens welk als relevant te beoordelen aspect van deze omgeving niet in de beoordeling zou zijn betrokken. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat de foto's uit het aanvraagdossier niet objectief zouden zijn of de verwerende partij misleid zouden kunnen hebben. Ze brengen ook geen andere foto's bij om hun stelling te staven. De verzoekende partijen poneren overigens wat het visueel-vormelijk aspect betreft voornamelijk een eigen en tegengesteld standpunt dan wat in de bestreden beslissing wordt overwogen. Vastgesteld wordt dat ze hierbij niet overtuigen dat de betrokken motivering kennelijk onredelijk is of gesteund zou zijn op onjuiste gegevens. Gelet op de aard van de aanvraag, met name de oprichting van twee schotelantennes, gelet op de reeds bestaande gsm-masten en antennes op hetzelfde gebouw, de plaatsing op het gebouw tot een totale hoogte van 59,20 meter, de omstandigheid dat er in de omgeving geen hogere gebouwen voorkomen en de ligging aan de kustlijn, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat er sprake zal zijn van ernstige visuele hinder. De verzoekende partijen maken aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de voorliggende gegevens kennelijk onredelijk of onzorgvuldig geoordeeld heeft.

De verzoekende partijen stellen tot slot dat het veiligheidsaspect helemaal niet werd behandeld, en met name dat niet werd onderzocht of de antennes windproof zijn, terwijl een advies van Belgocontrol ook wenselijk was geweest wegens de nabijheid van een luchthaven.

In dit verband moet erop gewezen worden dat niet elk aspect in het kader van de goede ruimtelijke ordening dient onderzocht te worden, en dit evenmin evenwaardig dient te gebeuren.

Zoals blijkt uit de tekst van artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO is een vergunningverlenend bestuursorgaan niet verplicht om alle daarin vermelde aandachtspunten en criteria te betrekken in het onderzoek naar de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening. Het is voldoende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er een concreet onderzoek is gevoerd naar deze verenigbaarheid daarbij gebruik makend van de vermelde aandachtspunten of criteria voor zover die nuttig en relevant zijn. De verwerende partij oordeelt discretionair welke aandachtspunten relevant zijn voor de aanvraag.

De verwerende partij heeft aandacht besteed aan de gezondheidsrisico's van de antennes en hun stralingen, hierbij rekening houdend met de toepassing van de microwave-technologie en de omstandigheid dat er zich geen warmtegevoelige objecten of bewoning binnen de compacte stralenbundel bevinden. Ze stelt bijkomend dat nog een LNE-conformiteitsattest bekomen dient te worden.

Voor zover de verzoekende partijen opwerpen dat deze motivering nietszeggend is, moet vastgesteld worden dat ze deze stelling in het geheel niet staven, noch toelichten. Ze tonen hiermee niet aan dat de verwerende partij dit aspect kennelijke onredelijk heeft beoordeeld.

Hoewel het veiligheidsaspect hierbij niet uitdrukkelijk aan bod komt, is de Raad niettemin van oordeel dat uit voormelde beoordeling blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aard van de aanvraag en de bestaande toestand, bestaande uit een hoogbouw met reeds bestaande antennes en gsm-masten. Uit de gegevens van de aanvraag blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk voorbij zou zijn gegaan aan relevante aandachtspunten. Door louter te wijzen op het niet aan bod komen in de bestreden beslissing van het veiligheidsaspect, met name of de antennes wel windproof zijn ingeval van stormweer, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de motivering inzake de verenigbaarheid van de aangevraagde werken met de goede ruimtelijke ordening kennelijk onredelijk is of dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van onzorgvuldig verzamelde feiten. De verzoekende partijen komen daarnaast niet verder dan te stellen dat had moeten onderzocht worden of de antennes windproof waren en dat het advies van Belgocontrol had ingewonnen moeten worden in het licht van de aanwezigheid van een vliegveld. Ze overtuigen niet dat de plaatsing van antennes op deze locatie, naast andere antennes en gsm-masten, onaanvaardbaar zouden zijn in de omgeving, noch toont ze op basis van concrete elementen aan dat redelijkerwijze hinder in de zin van het veiligheidsaspect te verwachten is.

3.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de voormelde motivering van de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste gegevens of op een niet correcte beoordeling van de gegevens. Rekening houdend met de marginale toetsingsbevoegdheid die de Raad ter zake heeft, brengen de verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bij die aantonen dat de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden en de aanvraag kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

Het middel wordt verworpen.

VII. KOSTEN

Voor zover de verzoekende partijen vragen om een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verwerende partij op te leggen, verwerpt de Raad dit verzoek.

De rechtsplegingsvergoeding met betrekking tot de procedure bij de Raad vindt thans haar grondslag in artikel 33 DBRC-decreet zoals gewijzigd bij artikel 10 van het decreet van 9 december 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie

en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtcolleges betreft (hierna: Wijzigingsdecreet van 9 december 2016)

Op de beroepen die werden ingediend vóór de inwerkingtreding van het Wijzigingsdecreet van 9 december 2016 is echter artikel 33 DBRC-decreet van toepassing, zoals van kracht vóór de inwerkingtreding van het eerstgenoemde decreet.

Het Wijzigingsdecreet van 9 december 2016 is, voor wat de wijziging van artikel 33 DBRC-decreet betreft op het vlak van de invoering van de rechtsplegingsvergoeding, in werking getreden op 24 april 2017 en heeft slechts betrekking op de beroepen die sedert deze datum zijn ingediend.

Het voorliggende beroep werd ingesteld op 8 februari 2017 en dus vóór de inwerkingtreding van het decreet van 9 december 2016. Er kan dan ook geen rechtsplegingsvergoeding worden toegekend.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van NEW LINE NETWORKS LLC is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 24 juli 2018 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Elien GELDERS

Hilde LIEVENS